

ת"פ 13054/11/10 - מדינת ישראל נגד אילן אשד, בעצמו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13054-11-10 מדינת ישראל נ' אשד 3 באפריל 2016

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	על ידי ב"כ עו"ד ניצן שפיר
הנאשם	אילן אשד בעצמו

גזר דין

ההרשעה

1. הנאשם, **מר אילן אשד**, הורשע לאחר הליך הוכחות בביצוע כל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום:

באישום הראשון: נסיון לבצע מעשה מגונה במרמה, עבירה לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (החוק), בנסיבות של סעיף 345(א)(2) לחוק (12 עבירות), ונסיון להתחזות כפסיכולוג, עבירה לפי סעיף 5 ביחד עם סעיף 53(א)(4) לחוק הפסיכולוגים, התשל"ז-1977 [חוק הפסיכולוגים] (ריבוי עבירות);

באישום השני: ביצוע מעשה מגונה במרמה, עבירה לפי סעיף 348(א) לחוק, בנסיבות של סעיף 345(א)(2) לחוק, והתחזות כפסיכולוג, עבירה לפי סעיף 5 ביחד עם סעיף 53(א)(4) לחוק הפסיכולוגים;

באישום השלישי: ביצוע מעשה מגונה במרמה, עבירה לפי סעיף 348(א) לחוק, בנסיבות של סעיף 345(א)(2) לחוק.

2. הכרעת הדין מפורטת וארוכה, ועל כן אחזור על הדברים רק בתמצית: הנאשם נהג לפנות בטלפון לנשים, אשר פרסמו באינטרנט מודעות להצעת שיעורים פרטיים או למתן טיפולים אלטרנטיביים. באזני המתלוננות בכתב האישום, הוא הציג עצמו חליפות כ"נעמה" וכ"ליאור".

נעמה התייצגה כפסיכולוגית, שמבקשת לשלוח אל אותה מתלוננת מטופל שלה, ליאור, שלוקה בפוסט טראומה, ושיש לטפל בו בדרך "לא שגרתית". הדרך הלא שגרתית כוללת הכנסתו ל"טראנס", שאז - כך הבהירה נעמה למטפלות - אין ליאור יודע מה נעשה בו, וטיפול בשיטת ה"הצפה", שעיקרה שיחזור המעשים שגרמו לטראומה של הנאשם. הוסבר שהגורמים לטראומה הם מעשי התעללות מינית, שנעשו בליאור בילדותו או בנערותו, בידי שתי נשים מבוגרות, ונעמה פירטה את טיב המעשים. הפניה של נעמה נעשתה הן בשיחה טלפונית, הן - ברוב המקרים - במכתב שהגיש ליאור למטפלת במהלך פגישה טיפולית [**המכתב**]. נעמה הוסיפה וציינה שלליאור היתה מטפלת קודמת, קארן, שטיפלה בו בהצלחה יתרה, מאחר שהיתה יצירתית ונועזת. עתה נסעה קארן לחו"ל לעשות דוקטורט בפסיכולוגיה, ולכן נדרשת מטפלת חדשה. נרמז שהתקדמותה המקצועית של קארן קשורה בטיפול שלה בליאור או בעזרה שקיבלה מנעמה, שבעלה מנהל בית חולים לחולי נפש בחו"ל. נעמה פירטה חלק מהמעשים שעשתה קארן בליאור, בין בעצמה, בין ביחד עם חברה נוספת, שאותה הזמינה לטפל בליאור יחד עימה. צוין שליאור אינו יודע בדיוק מה קארן עשתה לו כשהיה בטראנס, אך הוא התעורר לעיתים קרובות כשהוא רטוב, משל קולח, לעיתים ראה במקום כפפות ומלפפון, לעיתים חש ששורף לו בטוסיק. צוין כי יש לשמור בסוד מפני ליאור את תוכן חילופי הדברים בין נעמה למתלוננת. במכתבים צוין שיש להחזירם במעטפה סגורה לליאור. צוין שליאור אינו רואה בנשים אובייקט מיני והמעשים, אשר נחזים כמעשים מיניים, אינם מיניים בעיניו, נוכח הטראומה שעבר ולקותו.

ליאור הוא המטופל עצמו, הנאשם, שבבואו לפגישות הציג עצמו כמופנם, דיבר בצורה מגומגמת או איטית ("כמו מפגר", "אוטיסט"), השפיל מבט ולא יצר קשר עין, פחד אצבעותיו והיה בעל מאפייני התנהגות נוספים, שנחזו כמצביעים על לקות. לחלק מהמתלוננות שלח לאחר הפגישות מסרונים רצופים בשגיאות כתיב (החלפת ט ו-ת, החלפת א ו-ה, ועוד).

מטרת כל ההצגה הנ"ל, בשילוב "נעמה" ו"ליאור", היתה לגרום למטפלות לטפל בנאשם בשיטת הטיפול הנטענת של קארן, בדרך של שחזור מעשים מיניים שכביכול גרמו לטראומה.

הנאשם רקם תכנית מתוחכמת, מרובת פרטים ומצגים, כדי להגשים את מטרתו. מעבר ל"סיפור הגדול" על אודות עברו, על קארן, הטראנס, קיומו של טיפול בהצפה וכו', כללה התכנית שביצע הנאשם גם פרטים קטנים, אך מתוחכמים, שנשזרו לתמונה הכוללת, במטרה לשוות לה מעטה של אמינות וכדי להפכה למשכנעת יותר. הוא יצר סיפור כיסוי עתיר פרטים. חלק מהפרטים היו חשובים יותר, חלק פחות, אך התמונה הכוללת היא שסיפקה את הבסיס לשיכנוע המתלוננת באמיתות המצג הכולל, ובין היתר עשה הנאשם את אלה:

- * דאג להתקשר ממספר טלפון שיופיע כ"חסוי" כאשר התקשר בתור נעמה;
- * רקם סיפור כדי להסביר מדוע אין המתלוננות יכולות ליזום קשר ישיר עם נעמה;
- * כתב בשם נעמה מכתבים שהותאמו לסוגי המטפלות השונות;
- * דאג לקחת את המכתבים בחזרה מהמטפלות לאחר שקראו אותם ולגרוס אותם, לבל ימצאו;
- * דיבר בקול שונה ובצורת דיבור שונה כשהתייצג כנעמה, לעומת השיחות שניהל כליאור;

- * סיגל לעצמו התנהגות שונה באופן קיצוני מזו שנצפתה במהלך המשפט כאשר התייצג בפני המטפלות כליאור;
- * שלח לחלק מהמטפלות מסרונים עם שגיאות כתיב כדי להעצים את הרושם שהוא סובל מלקות;
- * בתור נעמה דאג להחמיא למטפלות ולעודד אותן בדברי חנופה, כדי לעורר בהן רצון לבצע את שנתבקש כ"טיפול";
- * רמז שקארן התקדמה מקצועית בזכות הטיפול המוצלח בליאור;
- * ציין שלליאור אין קושי כספי לממן טיפולים ארוכים וממושכים;
- * מסר כי ליאור צעיר ב-15 שנה מגילו האמיתי;
- * ציין שליאור הוא איש הייטק מצליח;
- * התנהג בפני חלק מהמטפלות כמי שנכנס לטראנס.

כל המתלוננות הסכימו להפגש עם הנאשם מאחר שהאמינו להצגה, האמינו שנעמה היא סמכות טיפולית בתחום בריאות הנפש, שטיפלה בנאשם ומכירה אותו, האמינו שהנאשם סובל מפוסט טראומה וזקוק לטיפול והאמינו שיתכן שיוכלו לסייע לנאשם בדרך טיפולית.

היו בין המטפלות שבסופו של יום לא הסכימו לבצע את ה"טיפול" בדרך שנתבקשה (מתלוננות האישום הראשון) והיו שהסכימו, מתוך אמונה שמדובר בחלק מטיפול, שהנאשם יאונן מולן (ח.ר, המתלוננת באישום השני, ו-ג.ש, המתלוננת באישום השלישי) ואחת (ג.ש) אף התפשטה מול הנאשם ואוננה בעצמה.

המתלוננות הובלו, באמצעות המצגים, לחשוב שהנאשם אינו רואה במעשים הללו מעשים מיניים. בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה, עסקינן בסוג המקרים שבהם האישה מבינה שהמעשה שנעשה בה נושא עימו - מן הבחינה האובייקטיבית - אופי מיני, אך מוטעית להאמין שבהקשר הספציפי שבו הוא נעשה, הוא תחום במהות שונה, טיפולית, דהיינו כי המעשה אינו בא לספק הנאה מינית.

לנאשם לא היה כל בסיס לחשוב שהמעשים שהוא מבקש הם טיפול. כך, ביתר שאת, כאשר ביקש את המעשים מנשים, שהמכנה המשותף שלהן הוא שאף אחת אינה עוסקת בתחום הטיפול המיני, אלא בתחומים אחרים, לרבות תחומים שאינם בגדר טיפול כלל, כגון מתן שיעורים פרטיים.

הנאשם הצליח להוכיח שהוא סובל מהפרעת אישיות לא מובחנת, אך בניגוד לטענות ההגנה שהעלה, הוא לא הוכיח שקיים טיפול כפי שביקש לעצמו (שאותו כינה "הצפה"), הכולל ביצוע של מעשים מיניים כאלה ואחרים במטופל. בוודאי שלא קיים טיפול כזה, שניתן על ידי מי שלא הוכשרו באופן מיוחד לשמש כ"סרוגייט". הוא לא הצליח לעורר ספק

סביר בשאלה האם הוא סבר שיש טיפול כזה, וכל המקורות שעליהם טען שהוא הסתמך, כשהמציא את בקשותיו ל"טיפול" כזה, אינם מלמדים שכזה טיפול קיים. ממילא אין זה רלוונטי האם הוכיח שאכן היה קרבן להתעללות מינית או אחרת, שכן אפילו היה מוכיח זאת, לא היה הדבר מקנה לו חסינות מפני מתן הדין על מעשי המרמה שעשה, שנועדו לגרום למתלוננות לבצע בו מעשים מיניים.

הנאשם גרם למתלוננות להאמין שהוא מבקש טיפול, שדרוש לו לבריאותו הנפשית, ואלה שהסכימו - לכך הסכימו. למעשה, מה שביקש לא היה טיפול, ועל כן ההסכמה הושגה במרמה.

3. **האישום הראשון** שבו הורשע הנאשם, עניינו כל ה"נסיונות" (שלא הגיעו לכדי השלמת מעשה העבירה). באישום זה עסקין ב-12 מתלוננות.

האישום השני עוסק ב-ח.ר, שבמסגרת ה"טיפול" שסברה שהיא מעניקה לנאשם, איפשרה לו לאונן לפניה ואף הניחה, לבקשת הנאשם, את ראשו בין ירכיה, בעודו מאונן.

האישום השלישי עוסק ב-ג.ש, שבמהלך ה"טיפול" שסברה שהיא מעניקה לנאשם ובהמשך להנחיותיו, החלה לגעת בגופה. תוך כדי כך, נגע הנאשם באיבר מינו ושפשפו. הנאשם המשיך לעודד אותה באומרו שהיא מצליחה בטיפול, וביקש שתמשיך לגעת בעצמה ושתסיר את בגדיה. כשהיא מעודדת משיפור לכאורה במצבו של הנאשם, התפשטה ג.ש ואוננה בפניו.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

4. ב"כ המאשימה ביקשה לראות באישום הראשון כולו משום אָרוע אחד, שנפרש על פני תקופה, ולקבוע מתחם אחד. זאת, מאחר שלמעשה, בגדר אותו אישום לא היו פגיעות משמעותיות, נוכח סירובן של המתלוננות לשתף פעולה עם הנאשם. חלקן לא נפגשו איתו כלל, חלקן נפגשו איתו, אך סרבו לבצע את שביקש הנאשם. לגישה, יש לראות באישום השני והשלישי שני ארועים נוספים, נפרדים, ולקבוע בגינם מתחמים נפרדים. עוד ביקשה להטיל בגין כל אחד מהארועים עונש במצטבר לאחר. לעניין זה הפנתה התובעת ל-ע"פ 2751/14 פלוני נ' מדינת ישראל [20.9.15], פסקה 4 [ע"פ 2751/14].

התובעת התייחסה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם והדגישה את החשיבות הציבורית בהגנה על הציבור מפני עבריינים המבצעים מעשים כאלה, ובשליחת מסר מרתיע לעבריינים בכך.

ב"כ המאשימה התייחסה להתמשכות המעשים, על פני כשלושה חודשים, שבהם תר הנאשם אחר קרבנותיו בעיסוק אינטנסיבי מדי יום ביומו. היא ציינה את התכנון והתחכום, כאשר המרמה התייחסה הן למהות המעשים, הן למיחות הנאשם.

המעשים המגונים לא היו ברף הגבוה של מעשים מסוג זה, מאחר שהם נעשו ללא מגע של הנאשם במתלוננות, מלבד במקרה של ח.ר, שנאותה, לבקשת הנאשם, לשים ראשה בין ירכיו, שעה שאונן. ואולם המעשים, בפרט בשני האישומים שהבשילו לכדי עבירה מוגמרת, גרמו להשפלה קשה של המתלוננות, כאשר גילו, בדיעבד, שרומם. ג.ש, המתלוננת באישום השלישי, ביטאה את מצוקתה ותחושותיה הקשות לאחר הגילוי, הן בחקירתה במשטרה, הן בעדותה בבית המשפט.

לעניין מתחם העונש הראוי הזכירה התובעת שהעונש המירבי בגין עבירה אחת של מעשה מגונה הוא שבע שנות מאסר, וסעיף 355 לחוק קובע שהעונש שיטיל בית המשפט לא יפחת מרבע העונש המירבי, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו של הנאשם. לפיכך, יש להטיל על הנאשם לפחות עונש של 21 חודשי מאסר, ויכול שחלק מתקופת המאסר תהא על תנאי.

התובעת ציינה כי בחיפושיה אחר פסקי דין שילמדו על מדיניות הענישה הנוהגת, לא מצאה אף מקרה דומה לעניינו. במרבית המקרים שבהם דובר על מעשים מיניים שבוצעו אגב מרמה, מדובר היה באינסוס, ועל כן הענישה הייתה מחמירה יותר. מקרה אחד, קרוב יחסית, היה בע"פ 8797/13 פלוני נ' מדינת ישראל [4.1.15], שם התחזה הנאשם לסוכן דוגמניות ופיתה צעירות, חלקן קטינות, לעשות מעשים שונים, שעלו כדי מעשים מגונים. התובעת הפנתה לאישומים 3 - 6 ו- 8 - 12, שאליהם התייחס בית המשפט בפסקה 3, שהם דומים במידת מה לעניינו, אם כי הם חמורים יותר (שכן שם דובר במתלוננות שחלקן היו קטינות ובכך שהן צולמו בעירום בניגוד לרצונן). באותו מקרה קבע בית המשפט המחוזי מתחם שבין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון לא התערב, בסופו של יום, בענישה.

המאשימה ביקשה לקבוע בעניינו שלושה מתחמי ענישה: לאישום הראשון - בין 12 ל-24 חודשי מאסר; לאישום השני - בין 10 ל-24 חודשי מאסר; לאישום השלישי - בין 12 ל-30 חודשי מאסר.

5. לעניין מקום הנאשם בתוך מתחם הענישה: ב"כ המאשימה ציינה כי העובדה שהנאשם לא נטל אחריות מלמדת שאין למקמו בתחתית המתחם. יותר מכך - לא זו בלבד שהנאשם לא נטל אחריות, אלא שהשליך את האחריות על המתלוננות, שלטענתו "הסכימו", "רצו" ו"בחרו לעשות את המעשים". עוד ציינה כי אמנם, החוק קובע כי אין לזקוף לחובת נאשם את עצם ניהול המשפט, אך כאן יש לזקוף לחובת הנאשם את **אופן** ניהול המשפט, ובפרט את הצורה שבה חקר בחקירה נגדית את המתלוננות. הוא אסף לגבי כל אחת מידע באינטרנט ועימת אותן במהלך עדותן עם שלל עובדות, ברובן לא היו רלוונטיות, לגבי עצמן, דבר שגרם להן לתחושות מאד לא נעימות. לדבריה, הנאשם גרם למתלוננות לחוש לחץ ומתח, ולחלקן אף התייחס בצורה מבזה. היא התייחסה לדוגמא ל-ג.ש, המתלוננת באישום השלישי, שחשה כה מושפלת, עד שכלל לא רצתה לבוא להעיד, כדי לא לראות את הנאשם מולה. והנאשם, במהלך חקירתה הנגדית, כאשר הטיחה בו שהוא סוטה ושקרן, אמר לה: "אם אני סוטה, אז מה את?". בית המשפט אמנם עצר את הנאשם כאשר שאל את השאלה, אך עצם השאלה צריכה להזקף לחובת הנאשם וגם מלמדת על עמדתו של הנאשם כלפי המתלוננת. עמדה זו, שלפיה המתלוננות בעצם הבינו במה מדובר ושיתפו פעולה מרצון, גם באה לידי ביטוי בסיכומיו. התובעת הזכירה את "מבחן הנר", שהתכוון הנאשם לערוך למתלוננת ח.ר, אלמלא מנע זאת בית המשפט^[1]. עוד הזכירה את חקירתה של ט.מ, אחת מהמתלוננות באישום הראשון, שלגביה צויין בהכרעת הדין כי הנאשם התנהג כמי שמפיק תועלת מכך שמאד הפריע לה שהנאשם חוקר אותה בעצמו. התובעת הזכירה, שבית

המשפט ציין בהכרעת הדין^[2], כי הנאשם התנגח עם ט.מ ו"הבטיח" לה, שמדלת האולם היא תצא שקרנית.

ב"כ המאשימה ביקשה לזקוף לחובת הנאשם את ביצוע המעשים על רקע "**התיק המחוזי**": נגד הנאשם היה תלוי ועומד, לאורך כל משך חייו של התיק דנן, תיק נוסף - תפ"ח (מחוזי תל אביב) 1023/07, שבו הואשם הנאשם בביצוע עבירות מין בנסיבות דומות, של התחזות לפסיכולוגית^[3]. המעשים מושא תיק זה בוצעו שעה שהנאשם היה משוחרר בתנאים במסגרת התיק המחוזי. בעת הטיעונים לעונש, טרם ניתנה הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי, אך הודע לצדדים שתינתן בתוך כעשרה ימים. ב"כ המאשימה ביקשה רשות (שאותה נתתי) לצרף את הכרעת הדין, לכשתנתן. לדבריה, יש חשיבות רבה לכך, שלאחר שהנאשם היה במעצר במשך כשנתיים בתיק המחוזי, אזי מיד עם הסרת התנאים המגבילים שאסרו עליו שמוש באינטרנט ובטלפון, החל לחפש את קרבתו בתיק דנן. הדבר מלמד שהנאשם לא הורתע ולא למד לקח.

התובעת הסכימה כי חלוף כחמש וחצי שנים מאז ביצוע המעשים צריך להלקח בחשבון, אף שהתמשכות ההליכים לא נבעה בשל התנהלות התביעה, אלא בעיקר בשל העומס על בית המשפט, ובשל בקשות דחיה של הנאשם.

בסיכומי של דבר סבורה התובעת כי יש למקם את הנאשם במרכז המתחם, אלא אם יורשע בתיק המחוזי ואז ייחשב כמי שלחובתו עבר פלילי וצריך יהיה למקמו בחלק העליון של המתחם.

לפיכך ביקשה לגזור על הנאשם עונש מאסר של שלוש שנים ומחצה (42 חודש), בצד מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע, נוכח הרצידיביזם שהוכיח הנאשם במעשיו גם בתיק המחוזי וגם כאן. עוד ביקשה לפסוק פיצוי למתלוננות באישומים השני והשלישי.

טיעוני הנאשם

6. לעניין מספר הארועים שבהם עסקין שלח הנאשם, לאחר הדיון, פסיקה. הוא הפנה, בין היתר, ל-ע"פ 4910/13 **בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** [29.10.14] **[עניין בני ג'אבר]**. כן הפנה לע"פ 4527/14 **שרונה פרינץ נ' מדינת ישראל** [23.3.16] **[עניין פרינץ]**, שם מדובר היה במי שהתחזתה למספר דמויות, ובין היתר לרופאה מומחית, שפגעה בבריאותם של קרבתות רבים, ועונשה הופחת לאחר שבית המשפט העליון סבר כי רצף של מעשים, שבית המשפט המחוזי ראה בו מספר ארועים, נתחמו לארוע אחד. עוד הפנה הנאשם ל-ע"פ 5668/13 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל** [17.3.16] **[עניין ערן מזרחי]** שם נקבע כי במקרים של מחשבה ומעשים פליליים זהים, על אף ריבוי עבירות וקרבתות שונים, ניתן לקבוע מתחם ענישה אחד לכולם. לפיכך, ביקש הנאשם, לראות גם בעניינו ארוע אחד ולקבוע מתחם אחד.

הנאשם טען, כי "חזר לסורו" לאחר שהשתחרר מהמעצר בתיק המחוזי וביצע את המעשים מושא תיק זה, מאחר שלא ידע מה המצב המשפטי לאשורו. הוא לא ידע האם מה שמיוחס לו בתיק המחוזי אכן אסור. הוא הפנה לכך שכבוד השופט דותן, בתיק המחוזי, לא נאותה לשחרר את הסנגור מייצוגו, מאחר שציינה שהתיק מעורר שאלות משפטיות קשות. אמנם, מציין הנאשם, כבר באותו מועד היו בידיו כל ההלכות המשפטיות הרלוונטיות, למשל **בעניין סלימאן**^[4],

אך הוא חשב לעצמו שמאחר שהוא באמת לקוי, אין הוא מרמה את המתלוננות. רק כאשר ראה בחקירתו במשטרה את המסרון ששלחה ג.ש לחברה, שבו רשמה שטוב שהאנס הזה שהיה אצלה לא אנס גם אותה, "נפל לו האסימון" שנהג שלא כראוי. הוא הבין שההתנהלות רעה ולא טובה, אך מבחינה משפטית לא הפנים שמדובר במרמה. לטענתו, עד הכרעת הדין חשב שאולי הדרך שבה נהג הייתה לא מקובלת, וזאת נוכח אותו מסרון של ג.ש, אך הוא נהג בתום לב. רק עם קריאת הכרעת הדין של מותב זה הבין שהתנהלותו הייתה עבריינית, והוא הוסיף כי **הקביעה מקובלת עליו**. בעת ביצוע המעשים לא ידע אם מדובר בעבירות או לא, ומבחינה משפטית היה בטוח שאין מדובר בעבירות.

הנאשם טען כי למרות שלא נגע במתלוננות, הוא מודע לכך שניתן להשפיל ולהביך גם במילים, וגם אם הפרקליטה טענה שמעשיו אינם ברף הגבוה, לטעמו של הנאשם הם ברף הכי גבוה שלו.

הנאשם ציין את נסיבותיו האישיות באריכות. הוא סיפר על ילדותו הקשה, על התעללות שחווה בעיקר מאביו, שהיכה אותו "מכות רצח", וגם מאימו. הדברים פורטו גם בהכרעת הדין^[5], מאחר שנסיבות אלה, בין היתר, שימשו את הנאשם לבסס את טענת ההגנה שלו בדבר היותו לקוי, ומפאת צנעת הפרט, לא אחזור על כל הפרטים. לאחר מכן סיפר על שירותו הצבאי, על השנים לאחר מכן, שבהן עסק בפיתוחים טכנולוגיים מתקדמים עבור גופים גדולים כגון בנק הפועלים ובית החולים שיבא. הנאשם סיפר על ייחוסו המשפחתי, משפחה שהיא - כהגדרתו - מ"מלח הארץ". הוא ציין כי למד משפטים ושימש עו"ד עד 2003. הוא דיבר על גירושיו הכואבים, שבהם העביר את כל רכושו לאשתו, אם בנותיו. לדבריו, אשתו עשתה שמוש בתיק זה ובתיק המחוזי על מנת לגרום להרחקתו מבנותיו, ותנאי לכך שיוכל לראותן בשנית הוא הסכמתו להערכת מסוכנות מינית, דבר שהנאשם לא מוכן לעמוד בו.

לדבריו, תסמיני הפוסט טראומה שלו החלו בגיל 40, וכאשר נולדו בנותיו התאומות, חווה פוסט טראומה קשה.

הנאשם הדגיש כי שעה שביצע את המעשים מושא התיק דנן, לא הפר את תנאי השחרור. הוא לא היה אמור להיות במעצר בית באותן שעות והוסרה המגבלה על שמוש בטלפון ובאינטרנט.

לדבריו, עומד כעת לפני בית המשפט אדם אחר מזה שביצע את המעשים. הוא מתבייש במעשיו ומבין שעל בושה צריך לשלם, וגם להעביר מסר לציבור, אבל למעשה - אין צורך להשתמש במקרה דנן כדי להרתיע. שהרי גם הפרקליטה ציינה שלא מצאה פסיקה על מקרים דומים. המקרה דנן הוא ייחודי, כפי שציין גם בית המשפט בהכרעת הדין, ועל כן אין חשש שיישנה. לכן גזר הדין גם לא יהיה בעל השלכות רוחב כלשהן.

מעבר לכך, יש לקחת בחשבון את שש השנים שעברו מאז בוצעו המעשים. לטענת הנאשם, הוא כעת "זומבי", קרי: "חי מת". הוא אינו יודע מה יעלה בגורלו, כיצד יוכל לפרנס את עצמו, מה יהיה איתו? הוא ציין כי עבר מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, לא רק מבחינת החברה אלא בראש וראשונה מבחינת עצמו. המסרון של ג.ש, ששם לו מראה מול הפנים, הוא שורה קטנה שעשתה את הכל.

עוד ציין את התמשכות ההליכים. לדבריו, חלק מהעניין נבע מלקויותיו, שלא איפשרו לו לנהל את התיק דנן, שבו

לא היה מיוצג, כראוי. זאת, מאחר שהיה עליו לנהל את התיק המחוזי במקביל ולכן עתר בתחילת הדרך לדחיית תיקו זה, על מנת לאפשר לו לנהלו כראוי.

הוא ציין כי במשך 9 שנים הוא חי עם אימו, בדירה קטנה (והציג צילומים להמחשה), שבה צריך היה להמציא במעצר בית לילי, כאשר עובר להסתבכויותיו חי בבית שהיה, לדבריו, "ממש ארמון".

הנאשם ביקש להתחשב בפגיעה שתגרם לאימו, אם יישלח לכלא. אימו, שעומה הוא גר ושהיה מטפל, היא בתהליך של דמנציה והיא פיתחה בו תלות. אם תגרע מהאם עזרת הנאשם, לא ברור אם אחיו ימלאו את מקומו.

הנאשם עתר לכך שאטיל עליו עונש של שירות לתועלת הציבור (של"צ). שם, לדבריו, יוכל לשקם את עצמו ולפרוע חובו לחברה. לדבריו, כבר נענש קשות כאשר היה במעצר ממושך (בגין התיק המחוזי - מ.ב.נ.). אמנם, כדבריו, "מבחינה סמנטית זה לא באותו תיק, אבל כשמסתכלים על זה מבחינה מוסרית וערכית בודאי שזה באותו תיק". לדבריו, אין כל תועלת בשליחתו אל בין עבריינים. לעומת זאת, אם יוטל עליו עונש שבו יוכל לתרום לחברה, תהיה בכך תועלת. הוא נענש כבר בפרסומים הרבים סביב עניינו, משפחתו סבלה ואחיו, שהוא עו"ד, סובל עד היום בשל קשירת שמו בשם הנאשם.

לדבריו, סיכויי השיקום שלו גבוהים. הפסיכיאטר שנתן חוות דעת בעניינו בתיק המחוזי ציין שסיכויי הטיפול של הנאשם גבוהים. נוסף על כך, בכל השנים שחלפו מאז ארועי התיק דן לא ביצע שום מעשה עברייני אחר ולא פגע באף אחת. הדבר מלמד כי לא נשקפת ממנו שום מסוכנות.

הנאשם הפנה למצבו הכלכלי ולכך שהוא מצוי בהליכי פשיטת רגל. חרף עובדה זו, הנאשם ציין כי הוא עומד על כך שיוטל עליו לפצות את שתי המתלוננות שבהן עוסקים האישום השני והשלישי. לדבריו, הדבר מתחייב גם מכך שהתנהג כלפיהן במשפט בצורה "אסרטיבית מדי", והוא מכה על חטא לגבי האופן שחקר אותן, וגם מכך שבדיעבד "נפל לו האסימון" שההתנהלות שלו מולן בזמן אמת גם לא הייתה טובה.

7. הנאשם ביקש שתנתן לו שהות להגיש פסיקה, שתתמוך בעתירתו שלא להטיל עליו מאסר מאחורי סורג וברית. ואכן, בשבועיים שחלפו מאז הטענות לעונש, הגיש אסופת פסיקה וגם שלל טיעונים נוספים. לא אתייחס לטיעונים (הן משום שהותר לנאשם רק להגיש פסיקה, הן משום הסגנון, שכלל אמירות כגון "צריך לסובב כעת את הסכין? לגלגל גם בנוצות? לא הספיקה זפת?" ושאר ביטויים, שאין בהם כדי להוסיף לטיעון הנרחב שנטען בעל פה), אך אתייחס לפסיקה שהובאה, ככל שמדובר בפסקי דין רלוונטיים.

א. ת"פ (מחוזי חיפה) 17706-10-14 **מדינת ישראל נ' זועבי** [19.7.15] - הוטלו 6 חודשי מאסר בעבודות שרות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 20,000 ₪ על נאשם שהורשע בביצוע מעשה מגונה, הטרדה מינית והתנכלות, וסחיטה באיומים. הנאשם היה בן 19 בעת ביצוע המעשים, הוא הודה במסגרת הסדר טיעון בכך שהתכתב באינטרנט עם קטינה בת 13, כשהוא מזדהה במרמה כבן 15. הוא קיבל ממנה צילומים שלה בבגד ים ובמכנסיים קצרים, אך כששלח לה צילום של איבר מינו, סרבה להמשיך בשיחותיה

עימו. אז איים שיפרסם את שיחותיהם ואכן פרסם את תמונתה של הקטינה תחת הכותרת "הכי סקסית שיש". בית המשפט קבע מתחם שבין 4 חודשי מאסר ל-18 חודשים.

ב. עפ"ג (מחוזי חיפה) 8433-12-13 **מדינת ישראל נ' פחר אל דין** [13.2.14] - בית המשפט המחוזי לא התערב בעונש שהוטל על הנאשם, שכלל מאסר על תנאי בן 12 חודשים לצד 220 שעות של"צ ופיצוי למתלוננת. מדובר במי שהיה חובש במקצועו והעביר במסגרת זו הרצאות בהשתלמות שבה השתתפה המתלוננת. באצטלה של מי שמטפל בבעיות גב באמצעות אנרגיות, שיכנע הנאשם את המתלוננת לקבל "טיפול" שבמסגרתו נגע בשדיה, הכניס ידו למכנסיה ותחתוניה ומישש את ישבנה, ונגע במפשעתה. הנאשם לקח אחריות חלקית בלבד על המעשים. בית משפט השלום קבע מתחם שבין עבודות שרות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, וחרג מהמתחם בשל שיקולי שיקום. בית המשפט המחוזי ציין כי העונש קל למדי אך לא התערב, מאחר שמצא עיגון לשיקולי השיקום ששקל בית משפט השלום, ונוכח העדר עבר פלילי לנאשם.

ג. ע"פ 5734/10 **סאבר קאשור נ' מדינת ישראל** [25.1.12] - בית המשפט העליון הפחית את עונשו של המערער, שהורשע באינסוס במרמה ומעשה מגונה, מ-18 חודשי מאסר (בצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת) ל-9 חודשי מאסר בפועל. המערער הורשע במסגרת הסדר טיעון על פי הודייתו בכך שהתחזה בכזב בפני המתלוננת כרווק יהודי, המעוניין בקשר רומנטי משמעותי, ובעקבות מצג זה, שהיה כולו שקרי, הסכימה המתלוננת למעשיו שכללו, בעילה, נשיקות בחזה וחיבוקים. ההקלה נבעה מכך שהיה מדובר בעבירה חד פעמית, של נאשם נעדר עבר פלילי, הליך שיקומי שעבר הנאשם, נתונים נוספים שעלו מהתסקירים ושלא פורטו בשל צנעת הפרט, והתנהלות מסויימת בבית המשפט המחוזי שאותה ביקר בית המשפט העליון וראה בה נסיבה שמחייבת הקלה מסויימת.

ד. עפ"ג (מחוזי מרכז) 40100-01-11 **דני רון נ' מדינת ישראל** [15.5.11] שם הופחת הפיצוי שהוטל על המערער לטובת המתלוננת, בסך 250,000 ₪, ל-110,000 ₪ ונותרו על כנם יתר רכיבי הענישה, ובהם מאסר בן 6 חודשים בעבודות שרות, מאסר על תנאי והתחייבות. המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע מעשה מגונה בהסכמה, כשהסכמת המתלוננת הושגה במרמה. המערער שימש כהומיאופט בקופת חולים ומטפל בצמחי באך. במסגרת "טיפול" כביכול, שהעניק למתלוננת, כשעל גופה תחתונים בלבד והיא מכוסה בסדין, הוריד את תחתוניה, פישק את רגליה, עיסה את שדיה, ישבנה ואיבר מינה וגהר מעליה, כשהוא לבוש במכנסיו בלבד, תוך חיכוך איבר מינו, שהיה בזקפה, באיבר מינה, תוך השמעת גניחות. באותו מקרה הערעור התייחס רק לרכיב הפיצוי והעונש שנגזר כלל רכיבים שלטעמו של בית משפט השלום ביטאו נכונה את מורכבות הנסיבות, כשמצד אחד למתלוננת נגרם נזק נפשי קשה, ומצד שני הנאשם, לאחר הארוע, עבר תאונה שבגינה נפסקו לו 52% נכות והיו לו נסיבות אישיות קשות נוספות.

ה. בת"פ (שלום ים) 3981-07-12 **מדינת ישראל נ' דייאני** [17.1.13] גזר בית משפט השלום מאסר בעבודות שרות ל-3 חודשים על סוהר, שהורשע בהטרדה מינית של ארבע מתלוננות, לרבות בדרך של מגע פיזי, ולגבי אחת מהמתלוננות הורשע גם במעשה מגונה בהסכמה ותחת מרות. המקרה אינו רלוונטי לענייננו, הן מאחר שמדובר בעבירות שהעונש בגין הוא מאסר שנתיים (ולא שבע שנים, כבענייננו), הן מאחר שגזר הדין ניתן במסגרת הסדר טיעון.

עיינתי גם ביתר פסקי הדין שצירף הנאשם ולא מצאתי שהם רלוונטיים: כך, למשל, ברע"פ 127/11 **פלוני נ'**

מדינת ישראל [6.1.11] מדובר במערער בן 73, שהועסק במעון לילדים הסובלים מפגור שכלי שבו התגוררה המתלוננת, אף היא בעלת פיגור שכלי. המערער נגע בחזה ובישבנה של המתלוננת ואחר כך לקח את ידה והניח אותה על איבר מינו, הכל - בארוע יחיד. בית המשפט העליון דחה את ערעורו על גזר הדין שבמסגרתו הושטו עליו, בין היתר, 9 חודשי מאסר בפועל. בתפ"ח (מחוזי תל אביב) 39303-07-14 **מדינת ישראל נ' נחמן** [27.12.15], מדובר במתלוננת יחידה, שבינה לבין הנאשם הייתה מערכת יחסים קודמת ומערכת יחסים שנמשכה גם לאחר הארוע, והתלונה נכבשה במשך שנים. בע"פ (מחוזי נצרת) 1370/03 **אלה נ' מדינת ישראל** [18.5.04] מדובר במתלוננת יחידה, התקיימו בינה לבין הנאשם יחסי מרות והנסיבות שונות לחלוטין. בע"פ (מחוזי חיפה) 6775-03-09 **ברקי נ' מדינת ישראל** [25.6.09] מדובר בארוע יחיד, נעדר כל תחכום, שבו נשק הנאשם על לחי הקטינה, דחף לשונו לפיה ונגע בגופה. ב-ת"פ (שלום ראשל"צ) 1102/08 **מדינת ישראל נ' אבטה** [9.10.11] מדובר בארוע חד פעמי שבו נשק הנאשם למתלוננת, ששירתה עימו במג"ב. ב-ת"פ (שלום אילת) 1494/05 **מדינת ישראל נ' קציר** [15.6.09] מדובר בהצעות מילוליות חוזרות ונשנות ששיגר הנאשם לעבר מי שעבדה תחתיו בסופרמרקט, ובארוע אחד הצמיד את המתלוננת לגופו בתנועת חיבוק, בניגוד להסכמתה. גם בכל יתר גזרי הדין שצורפו דובר במי שביצע את המיוחס לו במתלוננת יחידה, בדרך כלל בארוע חד פעמי.

דין והכרעה

ארוע אחד או מספר ארועים?

8. תחילה עלי לקבוע, כמצוות סעיף 40ג לחוק, האם עסקינן בכמה עבירות בארוע אחד (ס"ק א), שבגינן יש לקבוע מתחם עונש אחד, או שמא מדובר בכמה עבירות בכמה ארועים (ס"ק ב), שאז יש לקבוע מתחם לכל ארוע, ולקבוע האם יש לגזור עונש נפרד לכל ארוע (ומידת החפיפה בין העונשים, אם בכלל), או שיש לקבוע עונש כולל.

במקרה שלפנינו, הנאשם ביצע את מעשיו בדפוס פעולה דומה למדי כלפי כל אחת מהמתלוננות. בפסקה 60 להכרעת הדין (עמוד 41 ואילך) התייחסתי ל-27 נקודות דמיון, שכולן או רובן חזרו אצל 14 המתלוננות. האם יש בכך כדי להוביל למסקנה שאותה מבקש הנאשם להסיק: כי מדובר בארוע אחד, שבו מספר עבירות, ועל כן יש לקבוע מתחם אחד? סבורני שלא. פסקי הדין שאליהם הפנו שני הצדדים הובילו אותי למסקנה זו. בעניין בני ג'אבר נקבע בדעת הרוב כי את תחומיו של ה"ארוע" יש לקבוע בהתאם למבחן חדש - מבחן "הקשר ההדוק", שלפיו עבירות, שיש ביניהן קשר הדוק, ייחשבו לארוע אחד. ברגיל, קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה בין העבירות סמיכות זמנים, או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית, אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. ב-ע"פ 5643/14 **עיסא נ' מדינת ישראל** [23.6.15] קבע בית המשפט העליון כי כתב אישום, שהתייחס לתכנית עבריינית שהתמשכה על פני שלושה חודשים, שבמסגרתה ביצעו המערערים, כל אחד על פי חלקו, עבירות שונות בנשק עבור בצע כסף, מהווה ארוע אחד. אמנם, התכנית כללה מעשים שונים, אך האישומים מתייחסים לעבירות דומות שהתבצעו באותם ימים ובין אותם נאשמים, ועל כן אין מדובר בארועים שונים.

ואולם, דומה כי כאשר מדובר בעבירות, אפילו דומות, שבוצעו כלפי קרבנות שונים, הבחינה נעשית בזירות יתרה. כך, ב-ע"פ **2751/14**, פסקה 4, ציין כבוד השופט הנדל, תוך ציטוט מתוך ע"פ 9613/11 **טפגאי נ' מדינת ישראל** [31.10.13], פסקה 18, כי כאשר קיים ריבוי קרבנות - יש לתת לכך משקל: "בית משפט זה חזר והדגיש לא אחת כי

אמת המידה המנחה אותו במקרים מסוג זה הוא שיש לייחס משקל לכל פגיעה ופגיעה ולכל קורבן וקורבן, ולא לנ ג דרך של 'הנחה' על בסיס של ריבוי עבירות וקורבנות".

בענין פרינץ, שאליו הפנה הנאשם, קיבל בית המשפט את החלוקה לארועים שערך בית המשפט המחוזי לגבי 13 האישומים, שאת חלקם ראה כמצטרפים לארוע אחד, ואת חלקם הפריד לארועים שונים. בית המשפט העליון התערב רק לגבי אישום אחד, שאותו "פירק" בית המשפט המחוזי למספר ארועים בשל כך שכלל מספר עבירות, מספר מעשים ומספר קורבנות, וציין שבאותו אישום היה מדובר בפרשה אחת, מובחנת מיתר פרשיות כתב האישום, שבה התחזתה המערערת לרופאה "המתמחה בריפוי חולי סוכרת", כאשר במהלך תקופה של כ-7 חודשים "טיפלה" בעשרות פונים וגבתה מהם במרמה סכומי כסף גדולים. בית המשפט ראה את מכלול מעשיה של המערערת בגדרו של אותו אישום כ"ארוע" אחד, רב-עבירות ונפגעים.

בענין ערן מזרחי, הבהיר בית המשפט מדוע, חרף העובדה שבאותו מקרה מדובר היה בריבוי נפגעים וריבוי מעשים, יש לראות את המכלול כולו כארוע אחד:

"הונאת 'פונזי', כגון זו שביצע המערער, מורכבת על-פי טיבה מפעולות רבות המאופיינות בתכנון, תחכום ושיטתיות, ולפיכך קשורות זו בזו בקשר ענייני הדוק. הדברים יפים ביתר שאת בהונאה מסוג זה (המכונה גם '**תרמית פירמידה**'), במסגרתה - הונאתו של אחד מבוססת על הונאתם של אחרים, ולהפך. טול אחד או יותר ממרכיבי הפירמידה, וערערת את יציבותה של הפירמידה כולה. כמפורט לעיל, המערער נדרש 'לתחזק' את ההונאה באמצעות העברת סכומי כסף שונים לנפגעים במשך השנים, ובכך להניח את דעתם כי השקעתם מניבה תשואה יפה כמצופה. לאמיתו של דבר, לא היו אלו רווחי השקעה, אלא כספים שקיבל המערער מאת נפגעים אחרים. במובן זה, מעשיו של המערער שלובים ואחוזים זה בזה לבלתי-הפרד, פיצולם לאירועים שונים גורע לכאורה מאופייני הייחודי של מעשיו כמכלול, בבחינת 'השלם גדול מסך כל חלקיו', ונכון לראותם כמסכת עבריינית אחת... אכן, מעשיו של המערער נעשו ביחס לנפגעים רבים, בזמנים שונים, במקומות מגוונים בפרק זמן ממושך של כ-5 שנים, ואולם על-פי מבחן הקשר ההדוק אין בכך כדי להפוך את מעשיו של המערער לאירועים נפרדים רבים. זוהי הונאת 'פונזי', וכך יש לראותה" (פסקה 29) [ההדגשות הוספו - מ.ב.נ].

ענייננו שונה בתכלית - לא היה קשר בין הקורבנות והנאשם יכול היה לעצור אחרי כל אחד מהמקרים ולא לבצע את המקרה הבא. מדובר, מצידו, בבחירה מחודשת, בכל פעם ופעם, לפנות לקרבן נוסף.

במקרה שלפני, מקובלת עלי החלוקה שביצעה המאשימה. בגין כל הארועים מושא האישום הראשון, הכוללים את כל המתלוננות שבעניין לא הצליח הנאשם לבצע את זממו, יש לקבוע עונש אחד שיכלול את כל המעשים והארועים כלפי 12 המתלוננות. ההבחנה העיקרית בין מתלוננות אלה, לבין המתלוננות באישום השני והשלישי, שלגביהן הושלמה העבירה, היא במעשים שבוצעו בפועל ובנזק הקונקרטי שנגרם. לפיכך אקבע שלושה מתחמים.

קביעת מתחם העונש ההולם

מאפיינים לקביעת המתחם, המשותפים לכל הארועים

9. הערכים החברתיים שנפגעו בכל המקרים הוא זהה: זכותו של אדם לשלמות גופו, זכותו של אדם להחליט מה יעשה בגופו, זכותו של אדם לכבוד ולפרטיות. מידת הפגיעה בערכים הללו היא נמוכה בעבירות מושא האישום הראשון, וברמה בינונית בעבירות מושא האישום השני והשלישי. מידת הפגיעה אינה גבוהה בהתחשב, בין היתר, בכך שמלבד באישום השני, לא היה כל מגע בין הנאשם למתלוננות, ובאישום השני המגע התבטא בכך, ש-ח.ר אפשרה לנאשם להניח את ראשו בין ירכיה בעודו מאונן.

10. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

התכנון שקדם לביצוע העבירות הוא רב. מדובר בהכנה מרובה ומתוחכמת, שכללה חיפוש אחר מועמדות מתאימות באינטרנט; טוויית הסיפור מרובה הפרטים שהוצג למתלוננות; הכנת המכתבים למי מהמתלוננות, שבהם נשזרו ביטויים פסיכולוגיים, כביכול; שיחות הטלפון עם "נעמה" - לפני או אחרי המפגשים (או שניהם גם יחד) - תוך שינוי הקול וחיתוך הדיבור; שיחות הטלפון של הנאשם עם המתלוננות; ההצגה שעשה הנאשם בבואו אל המתלוננות, שגרמה להן לחשוב שהוא לקוי; המסרונים עם שגיאות הכתיב לחלק מהמתלוננות; עם חלק מהמתלוננות הייתה יותר מפגישה אחת.

הנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה: הנאשם חזר בטיעוניו לעונש על טענות שנדחו בהכרעת הדין, שלפיהן האמין כי בשל לקותו, ה"טיפול" המבוקש יכול לסייע לו ועל כן בקשתו מהמתלוננות "לטפל בו" באופן שביקש הייתה בתום לב. כפי שצינתי לעיל, קבעתי בהכרעת הדין כי הנאשם נקט פעולות שונות כדי להתייצג בפני המתלוננות כפגוע נפש, כדי לשכנען כי הוא זקוק ל"טיפול" מהסוג המבוקש. קבעתי כי לנאשם לא היה כל בסיס לחשוב שהמעשים שביקש הם טיפול. הנאשם הוכיח כי הוא סובל מהפרעת אישיות לא מובחנת, אך לא הוכיח שקיים "טיפול" מהסוג שביקש או שסבר שקיים טיפול כזה. נותרנו, אפוא, עם המסקנה המתבקשת, שהנאשם עשה את שעשה לשם גירוי וסיפוק מיני שלו עצמו.

נסיבות נוספות שקשורות בביצוע העבירה:

לחלק מהעבירות מושא האישום הראשון ולעבירה מושא האישום השני, התלוותה עבירה נוספת של התחזות לפסיכולוג, או נסיון התחזות לפסיכולוג. נוכח מכלול המעשים המיניים וחומרת התיק בכללותו, איני מוצאת ליחד לעבירה זו מקום נפרד, אך היא מוסיפה מימד של חומרה למצגי השווא שעשה הנאשם לחלק מהמתלוננות.

מאפיינים לקביעת המתחם (נסיבות שקשורות בביצוע העבירה), שמשתינים בין האישומים

11. המאפיין העיקרי השונה בין האישומים הוא רכיב הנזק הקונקרטי. בעוד שרכיב הנזק הפוטנציאלי בכל האישומים הוא זהה, ולא מבוטל (שכן אילו הסכימו המתלוננות בכל האישומים למלוא בקשותיו של הנאשם, היינו עוסקים בעבירות אחרות ואף חמורות יותר), הרי שהנזק הקונקרטי שונה לגבי המתלוננות באישום הראשון לעומת המתלוננות באישום השני והשלישי.

מטבע הדברים, כאשר הנאשם לא הצליח לבצע את זממו, הנזק שנגרם למתלוננות ש"ניצלו" - קטן, אם כי גם חלקן הביעו מצוקה לא מבוטלת עקב המקרה, כשבאו להעיד (כך, למשל, המתלוננת ש.ס שגם נאשם היה ער

למצוקתה (פסקה 96 להכרעת הדין), והמתלוננת ט.מ. שהחצינה מאד את כעסה על הנאשם (פסקה 101 להכרעת הדין)).

למתלוננת באישום השני, ח.ר., אשר הסכימה שהנאשם יאונן בפניה והסכימה שהנאשם ישים ראשו בין ירכיה שעה שהוא עושה זאת, נגרם נזק ממשי. כפי שציינתי בהכרעת הדין, ניכר היה מעדותה שהייתה נסערת והארוע עם הנאשם הותיר בה טעם מר למדי^[6]. מבחינת מדרג החומרה של המעשים, במקרה שלה היא אמנם לא נגעה בעצמה באופן מיני, למרות בקשת הנאשם, אך היה מגע, לבקשת הנאשם, כפי שתואר לעיל.

כך גם למתלוננת באישום השלישי, ג.ש., שהתפשטה מול הנאשם, נגעה באיבר מינה בעוד הוא מאונן מולה, נגרם נזק ממשי. היא ציינה כבר בחקירתה במשטרה שהיא מרגישה לא טוב עם עצמה ואינה מאמינה כיצד הגיע למצב הזה^[7]. היא הייתה נסערת בעת החקירה במשטרה, פרצה בבכי וציינה את תחושותיה הקשות, ובבית המשפט ציינה שכלל לא רצתה לבוא להעיד. מבחינת מדרג החומרה של המעשים, המקרה של ג.ש., שגם התפשטה וגם אוננה מול הנאשם, לבקשתו, בעודו מאונן, הוא החמור ביותר.

מדיניות הענישה הנוהגת וקביעת המתחמים

12. פירטתי בהרחבה לעיל את הפסיקה שאליה הפנו הצדדים. המאשימה, בהגנותה, ציינה כי מרבית הפסיקה שמצאה לא הייתה רלוונטית, מאחר שחלק ניכר מפסקי הדין הנוגעים למין במרמה מתייחסים למעשי אינוס. הנאשם הביא פסיקה מרובה, אלא שאף אחד מפסקי הדין לא דומה לענייננו, מאחר שלא הובא אף מקרה של ריבוי מתלוננות וריבוי מעשים, שבו התנהל התיק והנאשם לא הודה ולא לקח אחריות.

בהתחשב בפסיקה שהובאה, ובהתחשב בהוראת סעיף 355 לחוק בנוגע לעונש המזערי (בהתייחס לאישומים השני והשלישי), ובסעיף 27 לחוק, לענין אי תחולת ההוראה בנוגע לעונש מזערי על נסיון לעבור עבירה (לענין האישום הראשון), נראה לי שיש לקבוע מתחמים כדלקמן:

א. באישום הראשון, לגבי שתיים עשרה מתלוננות שלגביהן נעשה נסיון לבצע מעשה מגונה במרמה, ולגבי ארבע מהן היה גם נסיון להתחזות לפסיכולוג: עד 24 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה;

ב. באישום השני, שבו אונן הנאשם מול ח.ר. והיא שמה ראשו בין ירכיה, ושבּו התחזה הנאשם לפסיכולוג: עד 24 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ועיצומים כספיים;

ג. באישום השלישי, שבו אונן הנאשם מול ג.ש., שהתפשטה ואוננה אף היא מולו: עד 30 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ועיצומים כספיים;

מיקום הנאשם בתוך המתחם

13. חשוב לציין כי בכל הקשור בנסיבותיו האישיות של הנאשם, מרבית הטענות נשמעו מפיו ולא גובו במסמכים או בעדויות. כך, טענתו כי הוא עובר או עבר טיפול (מלבד חוות הדעת שהוגשו לתיק במהלך ההוכחות, שממילא מתייחסות לשנים עברו ואינן עדכניות), כך טענתו על אודות מצבה הרפואי והקוגניטיבי של אימו. הנאשם הגיש מסמכים המלמדים על עברו החיובי כמשפטן, על פנייתו בימים אלו לקבלת סיוע משפטי מהמדינה בעניין פשיטת רגל^[8] ועל הפרסומים הרבים שהיו לגביו בתקשורת.

14. בבואי למקם את הנאשם בתוך מתחמי הענישה, אני לוקחת בחשבון לזכותו את חלופ הזמן מאז ביצוע העבירות (כמעט 6 שנים) ואת משך הזמן הרב שבו התנהל ההליך, חלקו - בשל אילוציו של הנאשם ובקשותיו, חלקו בשל אילוצי בית המשפט. עוד אתחשב, בגדר פגיעת העונש במשפחת הנאשם, בדבריו לגבי אימו, שמצב בריאותה אינו טוב, והיא תלויה בו.

15. הרשעות נוספות: לאחר מתן הכרעת הדין בתיק זה הוכרע דינו של הנאשם בתיק המחוזי. כפי שצוין לעיל, גם בתיק המחוזי הואשם הנאשם בביצוע עבירות מין בנסיבות דומות, של התחזות לפסיכולוגית/פסיכיאטרית, ופניה לנשים שפירסמו מודעות של חיפוש עבודה באינטרנט בהצעה שתטפלנה באוטיסט, שהיה, כמובן, הוא עצמו. גם בתיק המחוזי נרקם סיפור פיקטיבי, קורע לב. שם דובר על ילדות חשוכת הורים, שנהרגו בתאונת מטוס, על חיים בקיבוץ, על התעללות מינית, ועוד רבים מהסממנים שאיפיינו גם את התיק דנן. שם הואשם הנאשם בביצוע מעשי אינוס במרמה ומעשים מגונים במרמה, ב-12 מתלוננות. בתום פרשת התביעה זוכה הנאשם מאישום אחד ונתרו לדין 11 אישומים. בסופו של יום הורשע הנאשם, ביום 15.3.16, בביצוע מספר עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, נסיון למעשה סדום, מספר עבירות של מעשה מגונה במרמה ובביצוע מעשה סדום במרמה.

בגדרו של התיק המחוזי נעצר הנאשם בתחילת 2007 עד תום ההליכים, והיה עצור במשך יותר משנה. בהמשך שוחרר בתנאים, שהלכו והוקלו מעת לעת. החשוב לענייננו הוא עיתוי ביצוע העבירות בתיק שלפנינו: כל המעשים בוצעו שעה שהנאשם היה משוחרר בתנאים בגדר התיק המחוזי.

המאשימה טענה שיש לייחס חומרה יתרה למעשי הנאשם, שבוצעו בסמוך לאחר שהוסר מעליו איסור השימוש באינטרנט, כשהוא מודע היטב לפסול במעשיו. הנאשם טען מנגד, שהמסר שהבין מההליכים בעניינו בתיק המחוזי, הוא שיש מורכבות משפטית לגבי המעשים שעשה והשאלה אם הם אסורים, ולכן חשב כי הוא רשאי, נוכח אמונתו הסובייקטיבית שהוא לקוי וזקוק לטיפול, להמשיך לפנות לנשים, כפי שפנה.

אני דוחה מכל וכל את טענות הנאשם בהקשר זה וסבורה, כמו המאשימה, שאכן מתווסף מימד של חומרה יתרה לנסיבות ביצוע העבירה נוכח הרקע של התיק המחוזי.

ראשית, אני מאמינה לנאשם שנוכח ההליכים בבית המשפט המחוזי נוצרה בליבו מחשבה שמעשיו לגיטימיים. כבר קבעתי בהכרעת הדין, כממצא עובדתי, כי ידע - בלי קשר להליך בבית המשפט המחוזי - שאין טיפול כפי שהוא מבקש, וכי המתלוננות הסכימו להפגש איתו, והמתלוננות באישום השני והשלישי - לעשות את שעשו, בשל מצגי השווא שיצר,

שידע שהם כוזבים.

שנית, על רקע ההליך בבית המשפט המחוזי, הייתה צריכה הידיעה הנ"ל להתחדד ביתר שאת. הנאשם, שהוא משפטן בהשכלתו, הרבה לצטט מההליכים בעניינו בבית המשפט העליון, לרבות מהליכי המעצר בתיק המחוזי. מן הסתם הבין היטב את דברי כבוד השופט פוגלמן בבש"פ 3386/07 בעניינו, שנאמרו עובר לביצוע המעשים מושא תיק זה, כי "לפי המיוחס לו בכתב האישום ביצע המשיב מספר רב של עבירות מין חמורות אשר התאפיינו לא רק בתכנון מוקדם, בהתחזות ובהצגת מצגי שווא מתמשכים ומתוחכמים אלא אף לוו, לכאורה, בניצולן של המתלוננות, אשר סברו לתומן כי הן מסייעות למשיב בהליך טיפולי בו נטל חלק. מאפיינים אלה מלמדים על מסוכנות מובהקת הנשקפת מן המשיב (בש"פ 6545/00 אוטמזגין נ' מדינת ישראל) ועל הזהירות הרבה הנדרשת בבחינת אפשרות לשחררו לחלופת מעצר, הכרוכה בנטילת סיכון להישנות ההתנהגות העבריינית המיוחסת לו" (פסקה 12 להחלטה מיום 18.4.07). על דברים אלה חזר בית המשפט העליון שוב בהליכים הנוספים בעניינו, בבש"פ 7324/07 (כבוד השופט אלון ביום 5.9.07) ובבש"פ 1246/08 ציין כבוד השופט לוי ז"ל את מסוכנותו הרבה של הנאשם, עת האריך את המעצר ב-90 יום (25.2.08). גם בבש"פ 4072/08 (27.7.08) חזר כבוד השופט ג'ובראן על הדברים, בהאריכו פעם נוספת את המעצר ב-90 יום: "לאור חומרת המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום, העובדה, כי המשיב ביצען לאורך זמן, כלפי מספר רב של קורבנות, בתחכום רב ותוך התחזות והצגת מצגי שווא ולאור המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיב". גם כשוחזר לבסוף הנאשם, ציין בית המשפט כי התנאים שהוטלו עליו נועדו לנסות ולאייץ את מסוכנותו, בין היתר בהטלת מגבלות שימנעו ממנו "מפגש עם קורבנות נוספים" (בש"פ 1063/09 מיום 22.2.09 מפי כבוד השופט ג'ובראן).

סיכומו של דבר: העובדה שהמעשים מושא כתב האישום בוצעו על רקע ההליך בבית המשפט המחוזי (שאף הסתיים בהרשעה (גם אם לא בעבירות אינוס) ובקביעה שהנאשם ביצע עבירות מין) מוסיפה מימד של חומרה ממשית לעבירות כולן ומלמדת על היות הנאשם רצידיביסט. חומרה יתרה זו צריכה להשפיע על מיקום הנאשם בתוך מתחם העונש שנקבע, ותוביל למיקומו במקום גבוה משמעותית, משהיה ממוקם אלמלא כן.

16. התיק המחוזי רלוונטי גם לעניין הנזק שיגרם לנאשם בגין הרשעתו. נוכח התיק המחוזי וכל מה שהתרחש סביבו, דומני שהנזק לנאשם כתוצאה מהרשעתו כאן אינו כזה שיש להתחשב בו לכאן או לכאן.

17. אשר לעניין לקיחת האחריות: הנאשם טען כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ומבין כעת שמה שעשה היה עבירה. ואולם, לאורך כל טיעוניו לעונש, טען למעשה בניגוד להכרעות בהכרעת הדין. שהרי הבסיס להכרעת הדין הוא המסקנה כי הנאשם ידע **בזמן אמת** שהוא מרמה את המתלוננות. עצם חזרתו של הנאשם, במסגרת טיעוניו, על הטיעון שבזמן אמת חשב שהמעשים אולי "אינם מקובלים", אך הם נעשו בתום לב, מלמדת על חוסר הפנמה, למרות מילותיו.

18. מאמצי הנאשם לתיקון ופיצוי: הנאשם התעקש במהלך טיעוניו כי הוא מבקש לפצות את המתלוננות באישום השני והשלישי. לדבריו, "נפל לו האסימון" והוא מבקש לכפר בפניהן על הפגיעה בדרך של פיצוי. למותר לציין, כי אם כך חש הנאשם, דבר לא מנע מבעדו לפנות לפרקליטות מבלי להמתין להרשעה, ולהציע לשלם פיצוי למתלוננות. עם זאת, יש לראות בחיוב את טענתו כי עתה הבין את הנזק שגרם להן, בבחינת "מוטב מאוחר, מאשר כלל לא".

19. בגדר הרכיב של שיתוף פעולה של הנאשם עם הרשויות (סעיף 40א(6) לחוק) יש להקדיש מספר מילים לאופן שבו ניהל הנאשם את משפטו. מובן, כי עצם ניהול ההליך אינה נזקפת לחובתו, כמצוין באותו סעיף. עם זאת, יש טעם של ממש בדברי התובעת בנוגע **לדור** שבה התנהל הנאשם אל מול המתלוננות. העובדה שהנאשם, שייצג את עצמו בליט ברירה, הוא שחקר בעצמו את המתלוננות, היתה קשה, כשלעצמה. ואולם, לא היה מנוס מכך ולא ניתן היה למצוא פתרון הוגן אחר, שלא יפגע בזכויות הנאשם. הנאשם החל את ניהול הגנתו בדרך מתחשבת והוגנת כלפי המתלוננות, כאשר הסכים להגשת כל הודעותיהן במשטרה חלף חקירה ראשית, ובכך נחסך מהן הצורך לגולל מחדש את כל הארועים.

ואולם, חיש מהר התחלפה התחשבות זו בדרך חקירה, שכלפי חלק ניכר מהמתלוננות הייתה מתריסה, חטטנית ולעיתים פוגענית. הנאשם ערך "מחקר" על כל אחת מהמתלוננות באינטרנט. במהלך החקירות הנגדיות הרבה לשאול אותן שאלות על עצמן ועל עיסוקיהן, שאלות שבדיעבד לא היו קשורות להגנה ולא הועילו לנאשם, אך גרמו לחלק מהמתלוננות אי נוחות, כפי שעלה מדברי מי מהן, שפנו לבית המשפט לשאול אם הן חייבות לענות. לא למותר להזכיר, כי לעיתים קרובות, אין בידי בית המשפט הכלים לדעת לאן חותר נאשם בהגנתו, מהו קו החקירה והאם מדובר בשאלה רלוונטית. דומה כי לא אחת, ניצל הנאשם עובדה זו. כאן ניתן להזכיר גם את "מבחן הנר" שביקש הנאשם לערוך ל-ח.ר. על מנת להוכיח שבניגוד לטענתה, איבר מינו לא היה זקוק, או שלא היה בידו, ובית המשפט מנע את הדבר, למורת רוחו.^[9] עוד ניתן להזכיר את דבריו כלפי ג.ש: "אם אני סוטה מין - מה את?" ואת כעסו כלפי בית המשפט שנזף בו על כך.^[10]

הנאשם לא הסתפק בחקירותיו בבית המשפט, וגם בסיכומיו טען כלפי חלק מהמתלוננות טענות פוגעניות, שנשללו בהכרעת הדין. כך למשל טען, כי הן ביצעו את מבוקשו מתוך "להיטות לטפל בו", וכדי לממש פנטזיות אישיות. לגבי חלקן טען שהן פעלו מתוך סקרנות. לגבי חלקן טען שהמעשים נעשו מיוזמתן. לגבי ח.ר טען שהיא עשתה את שעשתה מאחר שעבור עצמה זה היה מגרה, סקסי וארוטי.

הנאשם בעצמו, במסגרת טיעוניו לעונש, הסכים שחלק מחקירותיו הנגדיות היו "מתחת לחגורה", "נאסטי", "לא יפה", "יותר ממכוער אפילו". הוא ביקש להכות על חטא וציין שגם מהטעם הזה, הוא מבקש שבית המשפט יטיל עליו פיצוי לטובת המתלוננות. כך אעשה, אך דומני כי התנהלות הנאשם בנקודה זו יש בה גם כדי להשפיע על מיקומו בתוך המתחם.

20. הנאשם ביקש לזקוף לזכותו שיקולי שיקום, שיש ביכולתם להוביל להחרגתו מהמתחם לקולא. בטיעונים הנוספים בכתב, שהגיש לאחר הטיעונים בעל פה לעונש, טען כי ניתן לחרוג לקולא ממתחם העונש גם בשל שיקום משפחתי, בשל התחשבות באדם לקוי נפש, בשל מידת החסד והרחמים ובשל "נתוני העושה", והוא הפנה לפסיקה בעניין זה.

הנאשם לא הגיש בדל של ראיה, המלמדת על כך שעבר הליכי שיקום. למרות טענתו שעבר או שהוא עובר טיפול, לא הוצג כל מסמך בעניין. לטענתו, עצם אי ביצוע מעשים דומים מאז ארועי כתב האישום מלמדים שהשתקם, אך לצערי - לא אוכל להסכים. לא מצאתי שמתקיימים בעניינו שיקולים כלשהם, היכולים להוביל לחרגה לקולא ממתחם העונש

שנקבע.

21. הנאשם טען כי בשל ייחודיות הנסיבות בתיק, אין צורך לקחת בחשבון שיקולי הרתעת הרבים, שכן ממילא אין מקרים כאלה. לא אוכל להסכים לטענה זו. ביצוע עבירות מין בדרכי מרמה אינו עניין נדיר, והעובדה שהנסיבות המסויימות בתיק דנן אינן שכיחות, אינה מלמדת על היעדר צורך להרתיע. המסר שצריך לצאת מבית המשפט הוא כי **אסור לקבל מין במרמה**, והנסיבות הספציפיות אינן חשובות לעניין זה. לכן יש חשיבות למתן עונש מרתיע, שישקף את חומרת האיסור.

22. הפועל היוצא מכל האמור הוא, כי יש למקם את הנאשם סביב מרכז המתחמים שנקבעו.

23. בהתחשב בדימיון בין האירועים, בזיקה ביניהם ובנסיבות ביצוע העבירות, החלטתי לגזור **עונש אחד כולל** בקשר לכולם, הנותן ביטוי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כמו גם לריבוי העבירות ותדירות ביצוען.

לפיכך, אני מטילה על הנאשם עונש מאסר בן 36 חודשים, ולצידו - מאסר מותנה.

24. רכיבי ענישה נוספים: אני מסכימה עם המאשימה ועם הנאשם, שיש להטיל על הנאשם לפצות את המתלוננות באישומים השני והשלישי. כידוע, "הלכה היא כי יכולותיו הכלכליות של העבריין אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי" (ע"פ 3566/15 **פרנג'יל נ' מדינת ישראל** [2.3.16], פסקה 17).

מאחר שבכוונתי להטיל פיצוי שאינו סמלי בלבד, ובהתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם (שבהבדל מנושא הפיצוי, הוא רלוונטי לעניין הטלת קנס), לא אטיל על הנאשם גם קנס כספי.

מובן, שלצד עונשי המאסר יש להטיל גם מאסר מותנה, בתקווה שיהא בו כדי להרתיע את הנאשם מביצוע מעשים דומים בעתיד.

סיכום

25. לאור כל האמור, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בן 36 חודשים;

ב. מאסר בן 9 חודשים, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור עבירת מין מסוג פשע;

מאסר בן 3 חודשים, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור עבירת

מין מסוג עוון או עבירת התחזות;

- ג. הנאשם ישלם לכל אחת משתי המתלוננות באישומים השני והשלישי פיצוי בסך 10,000 ₪ (ובסך הכל - 20,000 ₪). הפיצוי ישולם עד ליום 31.12.16, יופקד לטובת המתלוננות במזכירות בית משפט השלום בתל אביב, ויועבר לזכותן בהתאם לפרטים שיימסרו על ידי המאשימה.
- ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 50,000 ₪ שלא לעבור עבירת מין בתוך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ד אדר ב' תשע"ו, 03 אפריל 2016, בנוכחות הנאשם.

[1] פסקה 109, עמוד 102, ופסקה 111, עמוד 105 להכרעת הדין, וראו גם להלן, בפסקה 19

[2] פסקה 99, עמוד 83

[3] פירוט בעניין זה ניתן למצוא בהכרעת הדין, פסקה 3, עמוד 2 ואילך

[4] הנאשם מכון לע"פ 2411/06 סלימאן נ' מדינת ישראל [17.9.08], שאליו התייחס בסיכומיו והמפורט בהכרעת הדין

[5] פסקה 123, עמוד 129 ואילך

[6] פסקה 109, עמוד 98 ופסקה 111, עמוד 104 ואילך

[7] פסקה 112, עמוד 108 ועמוד 110 ופסקה 115, עמוד 117 ואילך

[8] בקשה לסיוע משפטי שהגיש ביום 11.2.16 למשרד המשפטים

[9] פסקה 109, עמוד 102, ופסקה 111, עמוד 105 להכרעת הדין

[10] פסקה 114, עמוד 116 להכרעת הדין